

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1139/2019

18.04.2019. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Ивковић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Живковић адвокат из ..., ради утврђења постојања радног односа и исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Ваљеву Гж1 29/18 од 21.12.2018. године, у седници већа одржаној 18.04.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца АА из ... изјављена против решења Вишег суда у Ваљеву Гж1 29/18 од 21.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Решењем Основног суда у Ваљеву П1 188/18 од 07.11.2018. године одбачена је тужба тужиоца АА поднета дана 16.05.2018. године (став први изреке), и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка (став други изреке).

Решењем Вишег суда у Ваљеву Гж1 29/18 од 21.12.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Ваљеву П1 188/18 од 07.11.2018. године.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у смислу одредбе члана 408. и члана 420. став 1. у вези члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка које се могу сматрати ревизијским разлогом у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим дана 29.05.2014. године закључио уговор о раду на одређено време на период од три месеца, а затим - 29.08.2014. године, и уговор о раду на одређено време на период

од 23 месеца (до 30.07.2016. године). Између странака закључена су још три уговора о раду на одређено време - 27.07.2017. године, 10.11.2017. године и 11.01.2018. године. Тужиоцу је радни однос престао 16.03.2018. године. Тужилац је дана 16.05.2018. године поднео тужбу којом је тражио да се утврди да је у радном односу на неодређено време код туженог почев од 30.07.2016. године, позивајући се на одредбу члана 37. став 6. Закона о раду, тужени обавезе да тужиоца врати на рад, пријави га код надлежних ПИО фондова као запосленог на неодређено време и призна му сва права из рада и по основу рада која му по том основу припадају, почев од 30.07.2016. године до дана повратка на рад.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, и по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно закључили да тужба није поднета у року прописаном одредбом члана 195. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 34/09, 75/14).

Наведеном одредбом прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени може да покрене спор пред надлежним судом у року од 60 дана о дана достављања решења, односно сазнања за повреду права. Овај преклузивни рок се примењује у погледу судске заштите сваке врсте повреде радног права па се примењује и у овом радном спору за утврђење постојања радног односа. Стога су правилно закључили нижестепени судови да тужба није благовремена, будући да је у односу на датум 30.07.2016. године када су се, по самим наводима тужбе, стекли услови за прерастање радног односа тужиоца на одређено време у радни однос на неодређено време, до подношења тужбе - 16.05.2018. године, очигледно протекло више времена од законом предвиђеног рока од 60 дана. Означени рок протекао је и у односу на 16.03.2018. године, када је тужилац престао да ради код туженог.

Имајући изложено у виду, нису основани наводи ревизије тужиоца о погрешној примени материјалног права, и то одредбе члана 195. Закона о раду, већ је правилан закључак нижестепених судова да је ревидент преклудирани у тражењу судске заштите.

Стога је на основу члана 441. у вези члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у ставу другом изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП, будући да тужилац није успео у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић